

מקצת היום ככולו

בספירת העומר ובשאר הלכות

ר"ה י, א

נדה שאין תחילת היום עולה לה בסופה (שנאמר (מצורע טו, יט) שבעת ימים תהיה בנדתה, תהא בנדתה כל ז', ולא תאמר מקצת יום שביעי ככולו ותטבול ביום, רש"י), סוף היום עולה לה בתחלתה (שאם ראתה סמוך לשקיעת החמה עולה לה יום זה בז' ימי נדה, ואינה צריכה למנות אלא ו' והוא).

אבות פ"ה מכ"א

בן חמש שנים למקרא, בן עשר למשנה, בן שלוש עשרה למצות, בן חמש עשרה לתלמוד, בן שמונה עשרה לחופה.

משנה נדה מה, ב

בן י"ג שנה ויום אחד נדריו קיימין.

רמב"ם הל' אישות פט"ו ה"ב

האיש מצווה על פריה ורביה ... ואימתי האיש נתחייב במצוה זו, מבן שבע עשרה.

שוע"ר סי' נג

יג ומה שאמרו י"ג שנה ויום אחד, לא שצריך יום אחד יותר על י"ג שנה, אלא לומר שצריך י"ג שנה שלימות מיום אל יום, ולא שיום אחד בשנת י"ג נחשב שנה. אבל מיד שהגיע תחילת כניסת היום שנולד בו וכלו בו י"ג שנה שלימות, הרי מקצת כניסת היום זה נחשב כיום שלם, והרי הוא בן י"ג ויום אחד. ואין צריך י"ג שנה מעת לעת.

שוע"ר סי' קלא

ו ויש נוהגים שלא לומר תחנון כל ז' כשהחתן בבית הכנסת, שכל ז' ימי המשתה הם לו כרגל. ואפילו ביום ח' לחופתו (בשחרית) אין נוהגים ליפול על פניהם, כיון שהיתה החופה סמוך לערב (ולא נשלמו ז' ימים עד יום ח' בעת ההיא).

שוע"ר סי' שלט ס"ו

אין פודין את הבן [בשבת] ... ימתין עד יום א' בשבת. ואפילו אם כלו לו כ"ט י"ב תשצ"ג ביום ו' שהוא חדש, לא יפדהו ביום ו', לפי שחדש שבתורה הוא שלשים ימים שלימים, ולכן צריך שיגיע ליום ל"א בשעת הפדיון.

שוע"ר סי' תפט

ג ואי אפשר להתחיל הספירה ביום הבאתו ממש (ואין העומר קרב אלא ביום ממש) שנאמר תמימות תהיינה, ואין אתה מוצא תמימות אלא כשמתחיל לספור בערב. ה מן התורה צריך למנות הימים וגם השבועות, שנאמר תספרו חמשים יום, כלומר עד חמשים, ואומר שבעה שבועות תספר לך.

שוע"ר סי' תצג ס"ה-ו

ל"ג ימים, י"א ... מסיימין בל"ג בעומר ... לענין אבילות יום האחרון אנו אומרים מקצת היום ככולו ... יזהר שלא להסתפר קודם אור היום ... וי"א ... מסיימין ביום ראשון של ההגבלה ומקצת אותו יום האחרון הוא ככולו. ולכן מסתפרין ונושאים משהאיר יום ראשון של הגבלה ואילך.

שו"ע יו"ד סי' שצה ס"א

כיון שעמדו מנחמים מאצל האבל ביום שביעי, מותר בכל דברים שאסור בהם תוך שבעה, דמקצת היום ככולו, לא שנא מקצת יום שביעי לא שנא מקצת יום שלשים.

שוע"ר הל' ת"ת פ"א ה"א

ומאימתי אביו חייב ללמדו משיתחיל לדבר ... עד שיהא בן חמש שנים, דהיינו בשנה חמישית, שאז מלמדו לקרות תורה שבכתב ... עד שיהיה בן עשר שנים ... והיו עוסקים ה' שנים בלימוד כל המקרא ... ואחר כך ה' שנים בלימוד המשניות ... ואחר כך ה' שנים בתלמוד.

שם קו"א פ"א ס"ק א

והא דבן י' למשנה לא דמי לבן י"ג למצות, לא איכפת לן] לרמב"ם, כמו בבן י"ח לחופה.

פסקי הסדור דיני פדיון הבן

מצות עשה לפדות כל איש ישראל את בנו שהוא בכור לאמו הישראלית מיום שלשים ולמעלה דהיינו ביום ל"א.